

ning af grundskatter, som genom nådiga kungörelsen den 5 juni 1885 och lagen den 2 december 1892 stadgats i fråga om viss jord, må kunna bestämmas jemväl i fråga om hospitalens till statsverket indragna motsvarande afgälder af fast egendom.

Stockholm den 24 januari 1898.

Esbjörn Pehrsson.

I motionens syfte instämma:

Ola Persson.

Nils Svensson.

N:o 107.

Af herr **E. A. Lindblad**, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition om ändring af 2 kap. 3 § kyrkolagen.

Då Kongl. Maj:t till innevarande Riksdag aflåtit proposition om ändring af 2 kap. 3 § kyrkolagen, hvilken ändring kyrkomötet delvis begärt, torde det vara lämpligt att på samma gång söka få den i propositionen afsedda lättnaden att i något ytterligare mån utsträckas. Tillfället härtill synes dess lämpligare, som kyrkomötet antagligen ånyo måste tillfrågas, enär Kongl. Maj:t redan gått utöfver kyrkomötets hemställan.

Känt är, att i vissa församlingar kyrkorna ej äro väl placerade, utan, såsom byggda på en länge sedan förfluten tid, ofta nog blifvit förlagda i den tidigast odlade delen och sålunda skogsbygden i allmänhet blifvit vanlottad.

Dessa afstånd lägga ett naturligt hinder för många eljest kyrkligt sinnades önskan att bevista de allmänna gudstjensterna. Till motverkande af sådana hinder har också i synnerhet det yngre presterskapet haft sig angeläget att hålla andaktsstunder på annan plats än i kyrkan. Under den mörkare årstiden medgifves knappast sådan anordning, men på öfriga tider af året kan det med god vilja lätt nog låta sig göra. Den af Kongl. Maj:t föreslagna ändringen skall otvifvelaktigt i någon mån öka möjligheterna härför; dock förekomma på landet ej synnerligen många obligatoriska morgon- och aftonböner. Deremot är det temligen vanligt att till söndagarne omedelbart efter högmessan förlägga de i kyrkolag påbudna passionspredikningarne. Nyttan af dessa torde vara mer än tvifvelaktig, då auditoriet efter 2 timmars gudstjenst antagligen ej med någon synnerlig uppmärksamhet eller andakt åhör ännu en predikan af samma prest. Deremot torde möjligheten af uppbyggelse förökas, om dessa predikningar i stället finge hållas på annan plats i församlingen och för ett nytt auditorium.

I alla händelser torde aldrig någon våda kunna uppstå deraf, att, då konsistorium tillerkännes att bevilja större frihet, denna frihet utsträcker äfven till de af mig omförmälda passionspredikningarne. Måhända har redan något konsistorium medgifvit sådan rätt, men det förefaller mig lämpligt att, då lagen nu ändras, ändringsbestämmelserna sammanföras och ändringen blir så fullständig, att den tillgodoser ej blott städernas, utan äfven landets önskemål i denna sak.

Af dessa anledningar tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen för sin del måtte besluta följande ändring af 2 kap. 3 § kyrkolagen:

Konsistorium ege, der sådant af omständigheterna för-
anledes, förordna, att i stället för föreskrifna morgon- och
aftonböner i kyrkan *äfvensom passionspredikningar* andra
offentliga andaktsstunder skola å lämplig tid och plats
hållas.

Stockholm den 27 januari 1898.

Ernst Lindblad.